

εια, ἀλλὰ σ' ἀφτίς φελοῦνε πύοτερο τὰ μπάνια πύο δροσερά (32—35ο θερμοκρασία) καὶ τὰ βρεμένα σὲ πύο κρύο νερό πανιά. Στὸ κεφάλι μὲ απαγώγιο νερό. Ἀλλὰ καὶ οἱ γαστρικὲς θερμότητες, οἱ χολώδεις, οἱ αἱματοουρικές, οἱ δυσεντερικές μ' ἓνα λόγο οὐλές οἱ θερμότητες γαστρίδονται γλήγωρα καὶ τέλεια σὰ μεταχειριστοῦμε τὸ νερό νωρὲς καὶ ταχτικά καὶ ὡς τὸ τέλος τῆς ἀρρώστιας.

Σπλῆνες καὶ ἀδυναμίες μ' ἀφτί τῇ μέθοδο δὲν ἀπομένουνε στοὺς ἀρρώστους, γιατί ἀπ' τὸ ἓνα μέρος καθαρίζεται ὁ ὀργανισμὸς ἀπ' τὰ φαρμακερὰ προϊόντα τῆς καταστροφῆς τῆς ὕλης ἀπάνου στὴν ἀψή, ἀπ' τ' ἄλλο ἄμα περάση ἡ θερμὴ ἔρχεται μεγάλη ὀρεξία, καὶ ἀναπλερώνεται γλήγωρα ὅ,τι χάθηκε στὸ διάστημα τῆς ἀρρώστιας.

Νερό, βυσινάδες, λεμονάδες, πάγο καὶ τέτια νὰ πίνει ὁ θερμασμένος ὅσα θέλει, γιατί χρησιμεύουνε ἀντίς φαγί, πού οὔτε χρειάζεται καὶ πολὺ πολὺ, οὔτε μπορεῖ καὶ ὅλας πολλὰς φορές νὰ φάγῃ ὁ ἄρρωστος. Ἄν ὅμως κανένας ἔχει ὀρεξία μπορεῖ νὰ πιεῖ γάλα, σούπα, ξυνόγαλα (γιαούρτι), ἀβγά, κρεσσὶ νερωμένο καὶ τὰ ὅμοια.

Ἄν κανένας δὲν ἔχει πεποίθησι στὸ νερό μοναχὰ ἀλλὰ γυρίζει καὶ κινῆς, μπορεῖ νὰ πάρῃ καὶ ἀπ' αὐτό, γιατί δὲ φυλάει μ' ὅσα καὶ ἂν λένε ὅλοι οἱ γιατροὶ τοῦ κόσμου ἀλλὰ καὶ δὲ βλάθει οὔτε καὶ σ' ἀρτίς τίς αἱματοουρικές (πού λένε πὺς κάνει κακό).

Ἀλλὰ καὶ ὡς προφυλαχτικὸ μέσο τὸ νερό εἶναι ὠφέλιμο. Γι' αὐτὸ συνιστοῦμε νὰ χύνουνε 5—10 φορές τὴν ἡμέρα ὡς μιστὴ ὅκτ' νερό κρύο στὸ κεφάλι τους καὶ ἂν εἶναι βολετὸ νὰ κάνουνε σπύτι τους 1—2 μπάνια μὲ δροσερὸ νερό (20—25) καθὲ μέρα.

Βακοῦ τῆς Ρουσίας.

ΚΩΣΤ. ΔΑΝΑΡΑΣ Γιατρός

Βραβεμένος ἀπ' τὴν Γιατρικὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Παρισιοῦ

τοῦ τρομεροῦ ἀρχιληστοῦ καπετάν-Θανάση. Οἱ λησταὶ ἀντέστησαν ἐρρωμένως, ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν, χάρις εἰς τὴν σύνεσιν τοῦ ἀτρομήτου ταγματάρχου καὶ εἰς τὴν ἀνδρείαν τῶν στρατιωτῶν. Δύο ἐκ τῶν ληστῶν ἐφονεύθησαν καὶ εἰς συνελήφθη ζῶν καὶ ὠδηγήθη εἰς τὸ φρούριον τοῦ Κανλῆ-Κουλέ, ἡ δὲ λοιπὴ συμμορία διεσκορπίσθη καὶ οὕτως ἀπηλλάγησαν τὰ περίεξ ἡμῶν τῆς μάλιστα ταύτης. Συγχαίρομεν κ.τ.λ.ν.

— Οὐζοῦ! νὰ χαθῇς ντὲ ψέφταρσι!.. πρόστυχε! εἶπα φωναχτὰ καὶ πέταξα μ' ἀγανάχτησι τὸ φύλλο μακριὰ μου.

Γύρισ' ἀπ' τ' ἄλλο τὸ πλάϊ, ἔκλεισα τὰ μάτια μου καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκα.

Ἔτσι κουρασμένος καὶ ξαγρυπνισμένος πού εἶμουν δὲν ξέρω καὶ ἐγὼ πόσο βάσταξε ὁ ὕπνος μου. Σάν ξύπνησα, εἶτανε μέρα πάλε· μὰ ἡ ἄλλη μέρα, ἂν ἀγαπάτε. Κατέβηκα κάτου στὸ γυαλὸ καὶ ἀπὸ κεῖ τράβηξα ἴσια στοὺ διαφεντῇ μας· τὸν ἥδρα καὶ ἐπαίξε μὲ τὰ δύο τοῦ τὰ παιδάκια· μὲ ποδέχτηκε σάν παιδί του, μὲ ρώτησε πὺς τὰ παθα. Κ' ἐγὼ πλιά τοῦ δηγήθηκα ὅλα. Κ' ἐκεῖνος μού κοντάρησε τῆς φωτιᾶς τὰ γενοῦμενα καὶ κατόπι τὸ πὺς πῆρε ἀπ' τὸν Ὀρφανίδη τὸ γράμμα μου καὶ σάστισε καὶ ἀπόρησε καὶ πῆγε στὸ Δεσπότη, καὶ τὰ ξάνοιξε καὶ οἱ δύο τους μαζί τὴν ἄλλη μέρα πῆγανε στὸ Βαλὴ καὶ διαμαρτυρηθήκανε γιὰ τὸ γενοῦμενο καὶ κάνανε τ' ἀδύνατα δυνατὰ, γιὰ νὰ μὲ λεφτερώσουνε.

Τότε φκαρίστησα λοιπὸ γιὰ ὅλα καὶ τὸν ἄφησα γειά.

ΚΟΡΦΙΑΤΙΚΑ ΕΟΡΚΙΑ

[Ἀπὸ τὴ συλλογὴ Δημ. Σπύργου].

Α'.) ΓΙΑ ΤΟ ΡΑΜΜΑ (1)

Ἅγιοι Ἀναρχῦροι τοῦ Χριστοῦ
Πρῶτοι γιατροὶ τοῦ κόσμου
Ὅπου ἐγιατρίψετε πολλοὺς
Γιατρεῦτε καὶ τὸ δούλο τοῦ Θεοῦ (τὸν τάδε)
πού ἔχει τὸ ράμμα στὸ μάτι.
Καὶ δὲν μπορ' ἀπομείνω, οὔτε ὦρα
Οὔτε κάρτο πὸ τὴν ὦρα.
Ἐκίνης· Ἀν-Πέτρος καὶ Ἀν-Παῦλος
Μὲ τοῦ δώδεκ' Ἀποστόλους
Μὲ τοὺς δεκατρεῖς ἀγγέλους
Ἐπῆραν τὰ τσεκούρια τους
Καὶ τὰ πελεκητήρια τους
Κ' ἐπῆγαν νὰ κόψουνε
Τῆς Παναγίας ζύλα
Ἀνώφυλα, κατώφυλα
Καὶ σημαντηρηδόζυλα
Καλὰ τὰ κόψανε, καλὰ τὰ πελεκήσανε.
Ἀπετάχτη σκληθῆρα, ἀντίσκληθῆρα
Καὶ πιτυχαίνει τὸ δούλο τοῦ Θεοῦ (τὸν τάδε) στὸ μῆτι.
Καὶ στριγκίζει καὶ φωναίζει
Καὶ τὴ θάλασσα ταραίζει.
Καὶ δὲν μπορ' ν' ἀπομείνῃ, μήτε ὦρα.
Μήτε κάρτο πὸ τὴν ὦρα.
Διαβλῖν' ἡ Δέσποινα ἡ Παναγία καὶ ρωτάει
Τί ἔχει ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ
Καὶ στριγκίζει καὶ βαδίζει.
Καὶ τὰ μάρμαρα ραίζει
Καὶ τὸν ποταμὸ θολώνει.
Καὶ τὰ δέντρα ξεριζώνει;
— Ἐχει τὸ ράμμα, στὸ μάτι—
Σῦρτε φέρτε ἐλῆας κλωνάρι,
Μαυρομάτικα μαχαίρι
Καὶ σκορπιδί ἀπὸ τὸν πύργου
Νὰ ξορκίσετε τὰ ράμματα
Τὰ πράσινα, τὰ κίτρινα
Τὰ κόκκινα καὶ τὰ γαλάζια,
Νὰ πᾶνε στ' ἄγρια βουνά
Καὶ στὰ χαμολαγκάδια,
Στὰ καταχτόνια τῆς ἔγης,

Ρώτησα καὶ ἔμαθα πὺς εἶταν ἡ προαιωνιὴ ἡ Μητρόπολις καὶ πῆγα ἐκεῖ. Ἀνέβηκα πάνω, ἔκανα μιά μετάνοια, φίλησα τὸ χέρι τοῦ Γέροντα, καὶ ἐκεῖνος μὲ χιρίδεψε καὶ μού πε περαστικὰ. Ὑστερα διάταξε τὸ διάκο καὶ ἔφερε τὸ δίπλωμά μου· ἔτοιμο, τελειωμένο, δροσερὸ-δροσερό, τυλιγμένο σὲ κύλιντρο καὶ δεμένο μὲ γαλάζια κορδέλλα.

Ξαναφίλησα τὸ χέρι του καὶ τὸ πῆρα μὲ λαχτάρ καὶ ἐκεῖνος μού πε.

— Σὲ συχαίρω καὶ σοῦ ἐφικουμαι καλὴ ἐδοκίμηση στὸ βίο σου.

— Ἐφκαριστῶ, γέροντά μου· σ' ἀφίνω γειά.

— Ὡρα καλὴ παιδί μου· ἔχε τὴν ἐφκή μου. Κι ἔμα κατέβηκα κάτου, ἔλυσά μὲ βιά τὴν κορδέλλα νὰ ἰδῶ, τί βαθμὸ μού δώσανε; Ἰκανοποιήθηκα τέλος, καὶ ὅλα τ' ἄλλα συχωρεμένα. Τόβαλα μὲς· στὸ σεντούκι μου καὶ τὸ κλείδωσα. Βγῆκα μιά στιγμὴ ὅζω καὶ φώναξα ἓναν Ὀδριὸ βαρκάρη· χτύπησε τὸ νῆμα τὸ σεντούκι μου καὶ τραβήξαμε κάτου στὸ γυαλὸ.

Τὸ βάλαμε μὲς· στὴ βάρκα, μπῆκα καὶ ἐγὼ μέσα καὶ λάμνοντας σιγὰ σιγὰ ὁ Ὀδριὸς ὁ βαρκάρης μὲ πῆγε πᾶ· στὴ «Σφακτηρία» τῆς μακαρίτισσας ἐταιρείας τῆς Σύρος. Ὑστερα ἀπὸ καμιά ὦρα κοντὰ ἡλιοδασίλεμα τὸ βαπόρι σάλπαρε τὴν ἀγκυρά.

Τότες ἄρχισε ν' ἀναστενάζει στὰ βάθρα του καὶ νὰ ξερνάει καπνὸ καὶ ὁ ἑλικας ἔδερνε ἀλύπητα τὸ κύμα.

Ἀνέβηκα πᾶ· στὸ γεφύρι τοῦ παποριοῦ—ἔτσι

Στὰ βῆθη τοῦ πελάου.

Ποῦ καὶ γαστὰ δὲ νιαζοῦνε,

Πατεῖνοι δὲ λαλοῦνε,

Κότες δὲ κακαρίζονται.

Σκυλιὰ δὲν ἀλυχοῦνε.

Ἐκεῖ νὰ σκορπίζουμε

Καταπῶς σκορπίζει ὁ ἥλιος τὰ χιτῖδες του.

Κι ὁ ἀφῆρας τίς ὀρεξίες του.

Στοὺς καμπουρὶ στὰ πῆλαγα

Στὶς ράχες, στὰ λιβάδια·

Ἐκεῖ νὰ φᾶνε, ἐκεῖ νὰ πιοῦνε.

Ἐκεῖ νὰ γλυκοκοιμηθοῦνε.

Κι ἀπὸ τὸ Δούλο τοῦ Θεοῦ (τὸν τάδε)

Νὰ φύγουν νὰ χαθοῦνε.

(1) Τὸ ράμμα εἶναι ἀρρώστια τοῦ καποῦ (καρτίτις).

Ἡ ξορκίστρα ἐνῶ λέει τὰ ξορκία, κά-ει σταυροὺς ἀπάνω τῇ μάτι· τὰ ἀρρώστου μὲ τὸ χέρι τῆς πού κρατεῖ ἓνα μαυρομάτικο μαχαίρι, ἓνα κλαράκι ἐλῆας καὶ ἓνα κλωνάρι σκληροῦ (εἰδός φτέρης πού βγαίνει στοὺς πελῆους τοίχους) μαζί δεμένα ὅπως ὅλα τὰ ξορκία, λέγεται τρεῖς φορές.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ καὶ Ἀγ. Βλάχος θὰ διοργανώσῃ περίφημα τὰ ταχυδρομεία καὶ τὰ τηλεγραφεῖα καὶ ἔξιν πᾶ καὶ ἂν οἱ γνώτες καὶ οἱ ἰδέες του γιὰ τὴν συγκοινωνία σταματοῦνε στὸ ἰδιό, ἐκεῖ δηλ. πού σταματοῦνε καὶ οἱ φιλοσοφικὲς ἰδέες του.

— Διαβίσαμε καὶ ἓνα χρονογράφημα, πολὺ ἐξυπνο, γὰ τὴν Ἀρά-η τοῦ κ. Περματζόγλου. Τοῦ εἶχε στάλῃθῃ νὰ γραφεῖ καὶ γιὰ τὸν Ἀρά-η του, ἀπὸ τόσα καὶ τόσα γραφτήκανε ἴσαμε τώρα γιὰ τὴν ἀφεντιά του.

— Νομίζετε, ἂ βγαίνανε ἐφημερίδες στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀλκιβιάδου δὲ θὰ γραφότανεσαν ἐκατὸ καὶ ἀπάνου χρονογραφήματα δταν ἀπεφάσιζε νὰ κόψῃ τὴν οὐρά τοῦ σκυλιοῦ του;

— Τὸ Περματζόγλου, τί Ἀλκιβιάδης! Ἰὴ δουλεύουμε καὶ οἱ δύο τους γιὰ τὴν ῥεκάμα.

— Ὁ «Τύπος» τοῦ ἑλλοῦ παραξενεύτηκε μὲ μερικὲς Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες πού κοροδίσκουνε τὸν κ. Ζαίμη γιὰ τὸ ἔφυγε γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ πρὶν ἀκόμη ἡ Βουλὴ τελειώσῃ τίς δουλιές τῆς.

— «Καὶ τί θέλετε, ρωτάει, νὰ κάνει μέσα στὴ Βουλὴ; Νὰ κοπανίσει ἄρα σάν τοῦ ἄλλους;»

— Πολὺ σωστά. Μπορεῖ ὅμως ὁ «Τύπος» ἀπάνου στὴ δίκια ἀπορία νὰκούσει καὶ αὐτὴ τὴν ἀπορία πού δὲν εἶναι καθόλου ἀδικη.

— «Τότε τί θέλει καὶ βγαίνει βουλευτής;»

λένε τὴν ταρατσα—καὶ κοίταζα τὴ Θεσσαλονίκην τὴν μισοκαμένη, πού καπνίζε ἀκόμα λίγο λίγο. Σιγὰ σιγὰ τραβιόταναν πίσω καὶ ὅλοένα μακρύναν. Κ' ἐρχόντας τὸ βλέμ· ἀπάνου τῆς καρφωμένο θυμού μου τὰ χρόνια, πού πέρασα ἐκεῖ πέρα· ἐρχόντανε στὸ νοῦ μου μιά κατόπ' ἀπ' τὴν ἄλλη ὅλες οἱ λεπτομέρειες τοῦ βίου μου. Τὸ βαπόρι προχωροῦσε μεγαπρεπῶς, σὰ θεοὶ τῆς θάλασσας, καὶ ὁμορρὸ σὰ νύφ' ἡ Γύρισα τώρα καὶ εἶδα τὴν δασωμένην τὴν κορφή τῆς Χορτιάτη, πού προφύλαγε τὸν καλὸ μου τὸ φίλο τοῦ καπετάν-Ἀναστασίου. Κ' ἔβγαλα τὸ καπέλλο μου καὶ τότε χαιρέτησα.

Κατόπι βλέποντας τὴ Χαλκιδικὴ θυμήθηκα τὸ χωριό, τὴν Διαρίγκοβα μὲ τίς ἀντροπικές τῆς ὁμορφίεας. Καὶ τότες ξέτασα τὴν καρδιά μου, σάν ἀγαπούσα ἀκόμα κείνη τὴ χωρισταπούλα.

Τίποτες· καμιά λαχτάρ, κανένα καρδιοχτύπι· μόνι μιά γλυκιά καὶ συμπαθητικὴ ἀνάμνησις. Ἡ ὁρμή, πούχα αἰστανθεῖ ἄλλοτες γι' ἀφτί, εἶτανε πρόσκαιρη καὶ πέρασε μὲ τίς περιπέτειες.

Σὲ λίγο τὸ βαπόρι καθάτιζε τὴν ἄκρα τοῦ Καρα-μυουνοῦ καὶ χέσαμ' ἀπ' τὰ μάτια μας τὴν Σαλονίκην.

— Ὡρα σου καλὴ, καημίνῃ Σαλονίκην, ἄλλο κακό νὰ μὴν παθεῖς.

Σύνωρα βασίλεψε καὶ ὁ ἥλιος καὶ ἡ «Σφακτηρία» ἀρμύνειζε τώρα στ' ἀνοιχτὰ, καὶ εἶχαμε μπροστὰ μας δύο πῆλαγα, τὴ νύχτα καὶ τὴ θάλασσα.